

Vi kan glemme.

En trossøster fortæller. Det var en dag i Pakistan. Det var ca. 114 grader fahrenheit, så det var temmelig varmt. Jeg havde mine børn med mig. Vi skulle ind til den internationale lufthavn for at hente nogle bekendte, som skulle ankomme med en flyvemaskine. Efter at vi havde hentet vedkommende, kørte vi hjem igen.

Kort tid efter ringede telefonen. Det var en dame, som absolut ville tale med mig, selv om jeg havde travlt med at opvarte mine gæster, som lige var kommet, så måtte jeg selv til telefonen, det kunne min tjenestepige ikke klare.

Søster Sunquist, sagde damen i telefonen, helt oprevet, din lille søn, står her ude i lufthavnen, jeg er helt sikker på, at du har været bekymret for ham. Men han står helt stille og rolig og siger, at du vil komme tilbage for at hente ham.

Han var dengang en lille dreng på tre år, og han havde været med ude i lufthavnen, for at hente de der skulle komme med flyvemaskinen, og han var altså ikke kommet med bilen tilbage.

Lufthavnen der, er en af de store internationale lufthavne, med mange mennesker, men det var helt uforståeligt for mig, at selv om der var mange mennesker derude, at jeg så kunne glemme min lille treårige dreng.

Jeg følte mig helt syg, da jeg lagde røret på.

Hvordan kunne jeg dog glemme min egen søn.

Han var blevet tre år for ikke så lang tid siden, og nu havde jeg glemt ham i lufthavnen og så i et fremmed land, hvor vi kun havde været en kort tid, og jeg havde ikke en gang savnet ham.

Jeg kørte hurtigt ud til lufthavnen. Men da jeg kom derud var der gået næsten to timer siden vi havde været der sidst. Hvad skulle jeg sige til ham?

Da vi kørte ind på lufthavnens parkeringsplads og kørte hen til det sted, hvor vi havde parkeret bilen, da vi var inde og hente vores venner, kunne jeg se, at min lille søn stadigvæk stod og ventede på det samme sted som da vi havde efterladt ham.

Det første han sagde, inden jeg nåede at sige noget, var, jeg vidste du kom tilbage mor, jeg vidste du ville komme igen.

Tårerne kom frem i mine øjne, da jeg løftede ham op og gav ham et stort klem.

Hvis bare vi havde tro som et sådant lille barn.

Vi er ikke blevet glemt, sådan som han var blevet det.

Jesus husker os. Vi er heller ikke ladet tilbage uden et tilsagn om, at vi vil blive hentet.

Jesus har lovet at komme tilbage, hvis bare vi kunne se ind i vor frelsers øjne, når han kommer tilbage, og sige med den samme forventning og sikkerhed, som min lille dreng sagde det, du kom tilbage Herre, jeg vidste at du ville komme igen.

Esajas kapitel 49 vers 15. Glemmer en kvinde sit diende barn, en mor hvad hun bar under hjertet. Ja selv om de kunne glemme, jeg glemmer ej dig.